

זוהר הקדוש מיטן פירוש מתוק מדבש אויף די פרשת

פרשת לך לך	יום	וילנא	מתוק מדבש
רז	ראשון	ע"ב	רז
רכה	שני	ע"א	רכה
רכח	שלישי	ע"ב	רכח
רלג	רביעי	פ"א	רלג
רמא	חמישי	פ"ב	רמא
רמו	שישי	פ"א	רמו
רנ	שבת	פ"ב	רנ

היצר טוב שהוא ניצוץ מהשכינה עומד תמיד לימין האדם הראוי, כדי לשמרו

וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר שֶׁבַע וַיֵּלֶךְ חֲרָנָה וְקוּדֵם שִׁמְפֵּרֶשׁ פְּסוּק זֶה רַבִּי אַבְרָהָם פְּתַח וְאָמַר הַקְּדִים לִסְפֵּר בְּשִׁבְחָהּ שֶׁל הַתּוֹרָה, וְאָמַר מִשְׁכַּח אֲשֶׁרֵי שׁוֹמְרֵי מִשְׁפָּט עוֹשֵׂה צְדָקָה בְּכָל עֵת וּמִפְּרֵשׁ שׁוֹמְרֵי מִשְׁפָּט פִּירוּשׁוֹ זָכָאִין אֵינׁוֹן יִשְׂרָאֵל דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהֵב לׁוֹן אֲוִרֵיתָא דְקָשׁוּט לְאַשְׁתְּדֵל בְּהָ יִמְמָא וְלִילֵי אֲשֵׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל שֶׁהַקב"ה נָתַן לָהֶם תּוֹרַת אֱמֶת לְעֶסֶק בְּהָ יוֹמָם וּלְלֵילָה, דְּהָא פֶּל מָאן דְּאַשְׁתְּדֵל בְּאֲוִרֵיתָא אֵית לֵיהּ חִירוֹ מִפְּלֵא כִּי כָל מִי שְׁעוֹסֵק בַּתּוֹרָה יֵשׁ לוֹ חִירוֹת מְכַל דְּבַר, ר"ל חִירוֹת מִשְׁעִבּוֹד מַלְכוּת וּמִדֶּרֶךְ אֶרֶץ שֶׁל מַלְאָכָה, וְגַם נִיְצוֹל מִיִּסּוּרִים, וְעַל הַכֹּל חִירוֹ מִן מוֹתָא דְלֵא יְכֻלָּא לְשַׁלְטָאָה עֲלֵיהּ וְהָא אֲוִקְמוּהּ חִירוֹת מִן מַלְאָךְ הַמּוֹת שְׁאִינוּ יְכוּלִּים לְשַׁלוֹט עֲלֵיהּ כְּמוֹ שֶׁכָּבַר בִּיאֲרוּהוּ, ר"ל שְׁאִינוּ מֵת עַל יְדוֹ אֲלֵא נִשְׁמַתוּ וְיִצְאָת בְּנִשְׁקִיָּה, בְּגִין דְּכָל מָאן דְּאַשְׁתְּדֵל בְּאֲוִרֵיתָא וְאַתְאַחֲדִי בְּהָ אֲתְאַחֲדִי בְּאֵילָנָא דְחַיֵּי לִפִּי שְׁכַל מִי שְׁעוֹסֵק בַּתּוֹרָה וּמְחַזֵּק בְּהָ ע"י שֶׁהוֹגֵה בְּהָ יוֹמָם וּלְלֵילָה הוּא נֶאֱחָז בְּתַפְאֵרַת הַנִּקְרָא עֵץ הַחַיִּים, וְאֵי אֲרַפִּי גְרַמִּיהּ מְאִילָנָא דְחַיֵּי הָא אֵילָנָא דְמוֹתָא שְׂרִיא עֲלוֹי וְאַתְאַחֲדִי בֵּיהּ וְאִם מִרְפָּה עֲצָמוֹ מִעֵץ הַחַיִּים הֵרִי אֵילָן הַמּוֹת שֶׁהוּא הַסְטְרָא אַחֲרָא שׁוֹרָה עֲלוֹי תַּחֲלִילָה וְאִם כֹּ"כ גַּם נֶאֱחָז בּוֹ, וְעִי"ז הוּא גּוֹרֵם אַחֲזִית הַחִיצוֹנִים בְּשִׁכְיֵנָה הַקְּדוּשָׁה וְצַר לָהּ הַמְקוּם בְּלָבוֹ שֶׁל אָדָם שֶׁתִּשְׁרַח בּוֹ, הֵדָּא הוּא דְכֹתִיב הַתְּרַפִּית בְּיוֹם צָרָה צַר כְּחֻכָּהּ וּמִפְּרֵשׁ הַתְּרַפִּית פִּירוּשׁוֹ אֵי אֲרַפִּי יְדוֹי מְאִוִרֵיתָא אִם הִרְפָּה יְדוֹי מִעֶסֶק הַתּוֹרָה, בְּיוֹם צָרָה צַר כְּחֻכָּהּ, וּמִפְּרֵשׁ מְאִי צַר כְּחֻכָּהּ, צַר כַּהֲ עַל נַעֲשֵׂה

ע"ט

אַרְבַּעַט, אויף ווערט ער געראטעוועט פון יסורים, און איבער אלעם האט ער פרייהייט פונעם מלאך המות וועלכער קען נישט געוועלטיגן אויף אים אזוי ווי עס איז שוין ערקלערט געווארן, דאס הייסט אז ער שטארבט נישט דורך אים נאר זיין גשמה גייט ארויס בגשיקה, ווייל יעדער איינער וועלכער פאשעפטויגט זיך אין תורה און ער האלט אן אין איר דורכדעם וואס ער לערנט עס טאג און נאכט, ווערט ער אנגעהאלטן אין בחינת תפארת וואס ווערט אנגערופן עץ החיים, און אויב לאזט ער זיך נאך פונעם עץ החיים טוט דער בוים פון טויט וואס דאס איז די סטרא אחרא רוען אויף אים צוערשט און דערנאך טוט ער אויך אנהאלטן אין אים, און דורכדעם ברענגט ער צו אז די חיצונים זאלן אנהאלטן אין די הייליגע שכינה און עס איז איר ענג דאס פלאץ אינעם הארץ פונעם מענטש אז זי זאל רוען אין אים,

דער יצר טוב וועלכער איז א ניצוץ פון די שכינה, שטייט שטענדיג צו די רעכטע האנט פונעם ערליכן מענטש. כדי אים אפצוהיטן

עס שטייט אין פסוק "ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה", און איידער מען ערקלערט דעם פסוק האט רבי אבא אנגעהויבן און דערציילט אינעם לויב פון די תורה, און אזוי האט ער געזאגט, דאס וואס עס שטייט אין פסוק "אשרי שומרי משפט עושה צדקה בכל עת", איז דער פשט אזוי, "שומרי משפט" דאס מיינט, וואויל זענען די אידן וואס דער אויבערשטער האט זיי געגעבן די אמת'ע תורה זיך צו פאשעפטויגן אין איר טאג און נאכט, ווייל יעדער איינער וועלכער פאשעפטויגט זיך אין די תורה דער האט פרייהייט פון יעדער זאך, דאס הייסט, ער האט פרייהייט פון דעם יאך פון קעניגרייכן און פון

צר ודחוק כח השכינה הנקראת כה וזה לפי שכח ניתן לה ע"י לימוד התורה של ישראל בסוד (תהלים סח לה) תנו עוז לאלהים, דָּהָא אֵיהִי תְּדִיר לִימִינָא כי השכינה עומדת תמיד לימינו של האדם, והיינו היצר טוב שהוא נצוץ קדוש מהשכינה הוא העומד תמיד לימינו של האדם בסוד (קהלת י ג) לב חכם לימינו, וינטירו דילָה תְּדִיר עַל בַּר נֶשׁ פֶּד אָזִיל בְּאוֹרְחוֹי דְּאוֹרֵייתָא והיא שומרת על האדם תמיד כשהולך בדרכי התורה, וְכִדִּין דְּחֵי לֵיה לְרַע לְבַר דְּלֹא יִקְרַב לְגַפְיָה דְּבַר נֶשׁ וְלֹא יִכִּיל לְקַטְרָגָא לֵיה ואז דוחה את היצר הרע לחוץ שלא יקרב אליו ולא יוכל לקטרג עליו, וְכַד בַּר נֶשׁ אֶסְטִי מְאֹרְחוֹי דְּאוֹרֵייתָא וְאַתְרַפִּי מִנָּה אבל כשאדם סר מדרכי התורה ע"י שמתרפה ממנה, פְּדִין צַר פֶּה פֶּה אז צר ודחוק כח השכינה, בְּגִין דְּהָהוּא רַע דְּאֵיהוּ שְׂמָא לֹא שְׁלִיט עָלֶיהָ דְּבַר נֶשׁ לפי שהיצר הרע שהוא בשמאל בסוד (סס) לב כסיל לשמאלו שולט על האדם, וְדְחֵי לֵיה לְהֵאי פֶּה לְבַר ודוחה את השכינה לחוץ, עַד דְּדְחִיק לֵיה אֶתְר בְּעַקְוֵי עד שדוחק את השכינה לגמרי כי נעשה לה המקום צר ומסתלקת ממנו.

(דף קנב ע"ב, ובביאורינו כרך ג עמ' שיה-שיט)

תפלת האדם צריכה להיות דוקא בלשון רבים

תָּא חֲזִי בַר נֶשׁ פֶּד צְלִי צְלוֹתֵיהּ בא וראה כשאדם מתפלל תפלתו לֹא יִמָּא עָלֶיהָ זְכַרְנִי וּפְקַדְנִי לא יבקש על עצמו בלשון יחיד זכרני ופקדני, אלא יאמר זכרנו ופקדנו בלשון רבים, בְּגִין דְּאֵיפֹא זְכִירָה וּפְקִידָה לְטַב לפי שיש זכירה ופקידה לטובה דהיינו בחינות דקדושה, וְזְכִירָה וּפְקִידָה לְבִישׁ היינו בחינות דקליפה, וְזִמְיָנִין לְנִטְלָא מְלָה מִן פּוּמָא והבחינות דקליפה מזומנים לטול ולקבל את הדבור מפיו, וְאַתְיִין לְאַדְפְּרָא חוּבוֹי דְּבַר נֶשׁ וְלַעֲנִשָּׂא לֵיה ויבואו להזכיר עונותיו של אדם ולהעניש אותו, ר"ל יקטרגו עליו לומר על מה זה בוטח, בואו ונראה מה מעשיו, בַּר אֵי אֵיהוּ זְפָאָה שְׁלִים מלבד אם הוא צדיק גמור שיודע בעצמו דְּכַד בְּדְקִי חוּבוֹי הֵהִיא זְכִירָה וּפְקִידָה לְבִישׁ שכאשר הבחינות דקליפה יברקו עונותיו, לֹא יִשְׁפַּחוּן לֹוֹן לא ימצאו לו עונות, אז אפילו אם אמר זכרני ופקדני

ע"ט

אין סוד פונעם פֶּסוּק "לֵב כְּסִיל לְשִׁמְאֵלוֹ", הַעֲרָשְׁט אויפן מְעַנְטֶשׁ, און ער שְׂטוּפֶט אַרוֹם די שְׂכִינָה אֵינְדְרוֹיֶסן, בִּין ער שְׂטוּפֶט אֵינְגאַנְגֶּן אַרוֹם די שְׂכִינָה וויפֶאלד דָּאס אָרַט ווערט איר ענג און זי גייט אָוועק פון אים.

די תפילה פון א מענטש דארף זיין דוקא בלשון רבים

קוּם און זע, ווען איינער דאוונט זיין תפילה, זאל ער נישט פֶּעטן אויף זיך בלשון יחיד, "זְכַרְנִי וּפְקַדְנִי", נָאר ער זאל פֶּעטן "זְכַרְנוּ וּפְקַדְנוּ" בלשון רבים, ווייל עס דא זְכִירָה און פְּקִידָה - גַּעֲדַעֲנִקֶען - צוּם גוֹטן, דָּאס הייסט בְּחִינַת דְּקִדּוּשָׁה, און עס זענען אויך דא זְכִירָה וּפְקִידָה צוּם שְׁלַעֲכָטן, דָּאס הייסט בְּחִינַת דְּקְלִיפָה, און די בְּחִינַת פֶּה קְלִיפָה זענען גְּרִיט אויפצונעמען די רייד פון זיין מויל, און זיי וועלן קומען דערמאנען די זינד פונעם מענטש און אים פֶּאַשְׁטֶראַפֶּן, דָּאס הייסט אז זיי וועלן מְקַטְרַג זיין אויף אים און טענה'ען, אויף וועמען פֶּאַרזיכערט ער זיך, לָאמִיר זען וואס זענען זיינע מעשים, אויסער אויב איז ער א צדיק גמור וועלכער איז זיכער ביי זיך אז אויב וועלן די בְּחִינַת דְּקְלִיפָה אונטערזוכן זיינע מעשים, וועלן זיי נישט געפינען ביי אים קיין זינד,

דָּאס זאגט דער פֶּסוּק "הַתְּרַפִּיתָ בְּיוֹם צָרָה צַר כְּחֶכְהָ", און דָּאס מיינט צו זאגן, "הַתְּרַפִּיתָ", אויב האט ער נאכגעלאזט זיינע הענט פון זיך צו פֶּאַשְׁעֶפְטִיגֶן אין די תורה, "בְּיוֹם צָרָה צַר כְּחֶכְהָ", זאגט דער זוהר הקדוש, וואס מיינט "צר כְּחֶכְהָ", צר פֶּה פֶּה, דער פֶּה פון די שְׂכִינָה וואס ווערט אָנגערופן פֶּה ווערט ענג און דערדריקט, און דָּאס איז וויפֶאלד דער פֶּה ווערט גענעקט צו איר דורכן תורה לערנען פון די אידן, אין סוד פונעם פֶּסוּק "תָּנוּ עוֹז לְאַלְקִים", ווייל די שְׂכִינָה שְׂטֵיט שְׂטַענְדִּיג צו די רַעֲכַמֶּע האנט פונעם מענטש, און דָּאס מיינט מען דעם יצר טוב וועלכער איז א הייליגער ניצוץ פון די שְׂכִינָה, ער שְׂטֵיט שְׂטַענְדִּיג צו די רַעֲכַמֶּע האנט פונעם מענטש, אין סוד פונעם פֶּסוּק "לֵב חָכֵם לִימִינוֹ", און זי היט שְׂטַענְדִּיג אויפן מענטש ווען ער גייט אין די וועגן פון די תורה, און דעמאלטס שְׂטוּפֶט ער אַרוֹם דעם יצר הרע אֵינְדְרוֹיֶסן אז ער זאל זיך נישט דערנענטערן צו אים און זאל נישט קענען מְקַטְרַג זיין אויף אים, אָבער אויב דער מענטש קערט זיך אָפּ פון די וועגן פון די תורה דורכדעם וואס ער לאזט זיך נאך פון איר, דעמאלטס איז דער פֶּה פון די שְׂכִינָה ענג און דערדריקט, וויפֶאלד דער יצר הרע וועלכער איז ביי די לינגע זייט,

בלשון יחיד לא יכולים לקטרג עליו, כַּגֹּן עֲזָרָא דְאָמַר זְכָרָה לִי אֱלֹהִי לְטוֹבָה ולא קטרגו עליו כי היה צדיק גמור, דְּהָא כָּל אֲתַר דְּבַר נֶשׁ צְלִי צְלוּתִיהָ כִּי בְּכָל מְקוּם שָׁאֲדָם מִתְּפַלֵּל תְּפִלְתּוֹ, יִכְלִיל גְּרַמְיָה בֵּין סְגִיאיִן יִכְלול את עצמו בין הרבים, בְּכָלֵּלָא דְסְגִיאיִן שִׁגְמָה הוּא יִזְכֵּר לְמַעְלָה בְּכָלֵּל הַרְבִּים, כִּי הַרְבִּים דְּרַךְ כָּלֵּל הֵם מִרְכַּבָּה לְשִׁכְנָה וְזִכְרִתָּם וּפְקִידָתָם הוּא בְּקִדּוּשָׁה, וְאיִן רְשׁוּת לְחִיצוֹנִים לְאַנּוּס תְּפִלְתָּם, אֲבָל יָחִיד לְפַעְמִים בְּעוֹנוֹתָיו תְּפִלְתּוֹ נִאֲנַסַּת וְנִיטְלַת אֵל הַחִיצוֹנִים.

(דף קס ע"א-ע"ב, ובביאורינו כרך ג עמ' ת)

כַּל מַה שֶׁלֶקַח יַעֲקֹב מִלְּבָן הִיָּה בְּאֵמֶת וְיֹשֶׁר וּבְשִׁלְמוֹת הַרְצוֹן

תָּא חֲזִי פְתִיב בָּא וְרָאָה מַה שֶׁכְּתוּב וְעָנְתָּה בִּי צְדָקְתִּי בְּיוֹם מַחֵר וְגו' הִרִי כִּי הַתּוֹרָה מְעִידָה עַל צְדָקְתּוֹ שֶׁבְצַדִּיק כָּל אֲמַרֵי פִּי, דְּהָא אִיהוּ לָא עֶבֶד בְּגִין דִּיטוּל מְדִילִיה לְמַגְנָא כִּי יַעֲקֹב לֹא עָשָׂה אֵת עִנְיֵן הַמְּקִלוֹת כְּדִי שִׁיקַח מִלְּבָן בְּחִנּוּם, וְכֵל שֶׁכֵּן שֶׁלֹּא לִקְחָה מִמֶּנּוּ בְּגוֹל ח"ו, אֶלְּא פְּלֵא בְּקוּשְׁטָא וּשְׁלִימוֹ דְרַעוּתָא אֲלֵא הַכֵּל לִקְחָה בְּאֵמֶת וּבְיֹשֶׁר וּבְשִׁלְמוֹת הַרְצוֹן, וְהֵינּוּ שֶׁכֵּר טוֹרְחוֹ שֶׁהִיָּה מְגִיעַ לוֹ לִקְחָה וְהִצִּיל אֵת שְׁלוֹ מִתַּחַת יָדוֹ, וְלֹא הִצִּיל אֲלֵא אַחַת מִנֵּי מֵאָה כְּדִמְפָרֵשׁ וְאִזֵּיל, וְלֹא עוֹד אֶלְּא דְאִיהוּ נְטִיל רְשׁוֹ מִלְּבָן וְלֹא עוֹד אֲלֵא שֶׁקָּבַל עַל זֶה רְשׁוֹת מִלְּבָן, שֶׁאַחַר שֶׁהוֹדָה לְדַבְרֵי וְאִמַּר לוֹ הֵן, לוֹ יְהִי כְּדַבְרֵיךְ, כֹּזֵה סָבַר וְקָבַל שֶׁכֵּל מַה שִׁוְלִידוֹ הִצָּאן בְּכָל אֹפֶן מֵהַיּוֹם וְלֵהֲלֵאָה לְפִי הַתְּנָאֵי שֶׁעָשָׂה יַעֲקֹב יְהִי שְׁלוֹ, וְעַל דָּא כְּתִיב וְעַל זֶה כָּתוּב שֶׁאֲמַר לְבָן נְחֻשְׁתִּי וְיִבְרַכְנִי ה' בְּגִלְגָּלָהּ פִּירוּשׁוֹ פְּמָה חֲרָשִׁין וְזִינִין עֶבֶד לְבָן וּבְחִינֵן מְזִלִּיה בְּגִינִיה דִּיעֲקֹב כִּי כִּמְהָ כִּשְׁפִים וּמִינֵי בְּחִינּוֹת עָשָׂה לְבָן לְבַחֲחוֹן אֵת מְזוּלוֹ אִם הוּא מְצִלִּיחַ בְּזוּכּוֹתוֹ שֶׁל יַעֲקֹב, וְהָיָה אֲשֶׁפַח בְּגִינִיה דִּיעֲקֹב מְאָה עָאֲנָא פֶּל יִרְחָא וְהִיָּה מוּצָא בְּזוּכּוֹתוֹ שֶׁל יַעֲקֹב מֵאָה צָאן בְּכָל חוֹדֶשׁ, וּמְאָה אֲמַרִין וּמְאָה עֲזִין וְתִיר עַל עָאֲנִיה וּמֵאָה כְּבָשִׁים וּמֵאָה עֲזִים יוֹתֵר מִמָּה שֶׁהִיָּה רָאוּי לְהִיּוֹת בְּצִאֲנוֹ, וְלִכֵּן נִתְרַצָּה עַל תְּנָאֵי יַעֲקֹב בְּכָל אֹפֶן שֶׁהוּא.

ע"ט

לְבָן אֲוִיִּסְטָא, אֲוִן אֲוִיִּסְטָא הָאֵם עַר גְּאֲרִיִּשְׁט גְּעוֹנִימְעוֹן פּוֹן אִים דּוֹרְךָ גְּזִילָה חֵם וְשְׁלוֹם, נָאֵר אֲלַעֵם הָאֵם עַר גְּעוֹנִימְעוֹן מִיִּט אֲמַת אֲוִן יוֹשֶׁר אֲוִן מִיִּט שְׁלִימוֹת הַרְצוֹן, דָּאֵם הִיִּסְטָא אֲוִן עַר הָאֵם גְּעוֹנִימְעוֹן דְּעַם בְּאֲלוֹיִנוּגָא פֶּאֵר זִיִּן טִירְחָא וְוֵאֵם אִיזֵי זִידֵי אִים גְּעוֹקִימְעוֹן, אֲוִן עַר הָאֵם גְּעִרְאֲטְעוֹנְעוֹט זִיִּן בְּאֲלוֹיִנוּגָא פּוֹן זִיִּנְעַת הַעֲנָטָא, אֲוִן עַר הָאֵם נָאֵר אֲרוֹיִסְטְעִרְאֲטְעוֹנְעוֹט אֲוִן הַנְּדִיעֵרְטְסְטָל טִיִּיל אֲוִי וְוִי דְעַר זוֹהַר הַקְּדוּשָׁה וְוֵעַט וְוִיִּטְעַר עֲרַקְלֵעֵר, אֲוִן גְּיִשְׁט נָאֵר דָּאֵם, נָאֵר עַר הָאֵם אֲוִיִּדֵי בְּאֲקוּיִמְעוֹן עֲרַלְוִיבְעִנִישׁ דְּעַרְצוֹ פּוֹן לְבָן, וְוִיִּיל נְאֻכְרֵעַם וְוֵאֵם עַר הָאֵם מוֹדָה גְּעוֹנְעוֹן צוֹ זִיִּנְעַת וְעַרְטֵר אֲוִן עַר הָאֵם גְּעוֹזָאֲנָט "הֵן, לוֹ יְהִי כְּדַבְרֵיךְ", דְּעַרְמִיִט הָאֵם עַר צוֹנְעִשְׁטִימְט אֲוִן אֲלַעֵם וְוֵאֵם דִּי שְׁעַפְעֵלְעַד וְעַלְן גְּעִבּוֹרִין פּוֹן יַעֲזָט אֲוִן וְוִיִּטְעַר, אֲוִיִּדֵי וְעַלְכֵּעַ וְעוֹג עִם זָאל נָאֵר זִיִּן, לוֹיִטְן תְּנָאֵי וְוֵאֵם יַעֲקֹב הָאֵם גְּעִמְאֲכָט, וְעַט גְּעַהֲעֵרֵן צוֹ אִים, אֲוִן אֲוִיִּדֵי דְעַם שְׁטִיִּיט אִיִן פֶּסוּק אֲוִן לְבָן הָאֵם גְּעוֹזָאֲנָט "נְחֻשְׁתִּי וְיִבְרַכְנִי ה' בְּגִלְגָּלָהּ", דָּאֵם הִיִּסְטָא, עֲטִלְיִכֵּעַ סָאֲרָטֵן פִּישׁוּף אֲוִן פְּרָאֲבֵעַם הָאֵם לְבָן גְּעִמְאֲכָט צוֹ פֶּאֲרָשֵׁן זִיִּן מְזִל צִי אִיז עַר מְצִלִּיחַ אֲוִן זְכוּת פּוֹן יַעֲקֹב, אֲוִן עַר הָאֵם גְּעִפִּינְעוֹן אֲוִן זְכוּת פּוֹן יַעֲקֹב הַנְּדִיעֵרְט שְׂאָף יַעֲדוֹן חוֹדֶשׁ, אֲוִן הַנְּדִיעֵרְט שְׁעַפְסָן אֲוִן הַנְּדִיעֵרְט צִיִּין מְעַר פּוֹן וְוֵאֵם עִם וְוֵאֲלֵט גְּעִדְאֲרָפֵט זִיִּן צוֹוִיִּשֵׁן זִיִּנְעַת בְּהִמּוֹת, אֲוִן דְּעַרְפָּאֵר הָאֵם עַר בְּאֲוִיִּלְוִיִּט צוֹ דִּי תְּנָאִים פּוֹן יַעֲקֹב אֲוִיִּדֵי וְעַלְכֵּן אֲוִפֵּן עִם זָאל נָאֵר זִיִּן.

דְּעִמְאֲלֵטֵם אֲפִילוֹ אֲוִיב זָאֲנָט עַר "זְכָרְנִי וּפְקִדְנִי" בְּלִשׁוֹן יָחִיד גְּעוֹנְעוֹן זִיִּי גְּיִשְׁט מְקַמְרָג זִיִּין אֲוִיִּדֵי אִים, אֲוִי וְוִי עֲזָרָא וְעַלְכֵּעַר הָאֵם גְּעוֹזָאֲנָט "זְכָרָה לִי אֲלֵקִי לְטוֹבָה" אֲוִן פּוֹנְדֵּרְעִסְטוֹעֵן הַאֲבָן זִיִּי גְּיִשְׁט מְקַמְרָג גְּעוֹנְעוֹן אֲוִיִּדֵי אִים וְוִיבֵאלֵד עַר אִיז גְּעוֹנְעוֹן אֲ צְדִיק גְּמוֹר, וְוִיִּיל אִיִן יַעֲדוֹן אֲרִט וְוֵאֵם דְּעַר מְעַנְמִשׁ דְּאֲוֹנָט זִיִּין תְּפִילָה, זָאל עַר זִידֵי אֲרִיִּינְרַעְכֵּנְעוֹן צוֹוִיִּשֵׁן דְּעַם רְבִים, כְּדִי עַר זָאֵהֵל אֲוִיִּדֵי גְּעִדְנָקֵט וְעַרְן אִיִן הִימְעֵל אִיִן בְּלָל פּוֹן דְּעַם רְבִים, וְוִיִּיל אִיִן אֲלֵנְעִמִיִן וְעַנְעוֹן דִּי רְבִים אֲ מְרַכְבָּה צוֹ דִּי שְׁכִינָה, אֲוִן זִיִּיעַר אֲנְדֵּנְקֵט אִיז אִיִן דִּי קְדוּשָׁה, אֲוִן דִּי חִיצוֹנִים הַאֲבָן גְּיִשְׁט קִיִּין עֲרַלְוִיבְעִנִישׁ צוֹ צוֹכָפֵן זִיִּיעַר תְּפִילָה, אֲנְדֵּרְעִשׁ וְוִי דְּעַם יָחִיד וְוֵאֵם צוֹמְאֵל דּוֹרְךָ זִיִּנְעַת עֲבִירוֹת וְעַרְט זִיִּין תְּפִילָה צוֹנְעִכְאֲפֵט אֲוִן גְּעוֹנִימְעוֹן דּוֹרְךָ דִּי חִיצוֹנִים.

אֲלַעֵם וְוֵאֵם יַעֲקֹב הָאֵם גְּעוֹנִימְעוֹן פּוֹן לְבָן אִיז גְּעוֹנְעוֹן מִיִּט אֲמַת אֲוִן יוֹשֶׁר אֲוִן מִיִּט שְׁלִימוֹת הַרְצוֹן

קוֹם אֲוִן זַע, דָּאֵם וְוֵאֵם עִם שְׁטִיִּיט אִיִן פֶּסוּק "וְעָנְתָּה בִּי צְדָקְתִּי בְּיוֹם מַחֵר", זַעֵן מִיר אֲוִן דִּי תוֹרָה זָאֲנָט עֵדוּת אֲוִיִּדֵי זִיִּין צְדָקוֹת אֲוִן אֲלַעֵם וְוֵאֵם עַר הָאֵם גְּעַרְעֵרְט אִיז גְּעוֹנְעוֹן מִיִּט גְּעַרְעֵרְטִימְט, וְוִיִּיל יַעֲקֹב הָאֵם גְּיִשְׁט גְּעַטוֹן דְּעַר זָאֵד פּוֹן דִּי שְׁטַעֲקֵנְעַם כְּדִי עֲפֵעַם צוֹ צוֹנְעִמְעוֹן פּוֹן

רבי אבא אמר, אַלף עֲאָנִין וְאַלף אַמְרִין וְאַלף עֲזִין הוּא מֵיִתִּי לִיה יַעֲקֹב יִתִּיר בְּכָל יִרְחָא וְיִרְחָא אַלף צֶאן וְאַלף כַּבְשִׁים וְאַלף עֲזִים הִיּה מְבִיא לוּ יַעֲקֹב יוֹתֵר בְּכָל חֲדָשׁ וְחֲדָשׁ הָדָא הוּא דְכָתִיב פִּי מְעֻט אֲשֶׁר הִזָּה לָךְ לִפְנֵי וַיִּפְרֹץ לְרֹב, וַיִּבְרַךְ ה' אוֹתָךְ לְרִגְלֵי פִי בִּזְכוּתִי, וּבִרְכָתָא דְלַעֲיִלָא לָאו אִיהוּ פְּחוּת מְאֹלָף מִכָּל זִינָא וְזִינָא וְהַבְרָכָה שֶׁל מַעֲלָה אֵינָה פְּחוּתָהּ מֵאַלף מִכָּל מִין וּמִין, כִּנְגֵד הָעֶשֶׂר סְפִירוֹת שֶׁהֵם כְּלוּלוֹת עֶשֶׂר מֵעֶשֶׂר עַד אַלף, וְהַכּוֹנֵה שֶׁכֵּל בַּחֲיוֹנוֹת הַסְּפִירוֹת הַסְּכִימוֹ לְהַשְׁפִּיעַ לְלִבָּן בִּזְכוּת יַעֲקֹב אַלף מִכָּל מִין וּמִין, מְעֲאָנִין אַלף אֲשֶׁתְּכַח, מֵאַמְרִין אַלף אֲשֶׁתְּכַח, מְעֲזִין אַלף אֲשֶׁתְּכַח מֵצֶאן נִמְצָא אַלף יוֹתֵר וְכֵן מְכַבְשִׁים וְכֵן מְעֻזִים, עַל כֵּן מֵה דְשָׂרְיָא בִּרְכָתָא דְלַעֲיִלָא לָאו פְּחוּת מְאֹלָף כִּי עַל כָּל מָה שְׁשׁוּרָה הַבְּרָכָה שֶׁל מַעֲלָה אֵינָה פְּחוּתָהּ מֵאַלף, עַד דְּבִגְיָנִיה דְיַעֲקֹב אֲסִתְּלֵק לְבָן לְכַמָּה עוֹתְרָא עַד שְׁבוּכוֹתוֹ שֶׁל יַעֲקֹב נִתְעַלָּה לְבָן לְהַרְבֵּה עוֹשֵׁר, וְכֵן בְּעֵצָא יַעֲקֹב לְנִטְלָא אַגְרִיָּה וְכַשְׂרָעָה יַעֲקֹב לִיטוּל שְׂכָרוֹ, לָאו אֲשַׁפַּח אֲלֵא עֲשָׂרָה מִכָּל זִינָא וְזִינָא לָאו מֵצֶא אֵלֵא עֲשָׂרָה מִכָּל מִין וּמִין, כִּי אֵת כָּל הַשָּׂאֵר לָקַח וּגְנַב לְבָן מִשְׁלוֹ, וַיַּעֲקֹב חָשִׁיב לִיה לְעוֹתְרָא סְגִי וַיַּעֲקֹב חָשַׁב גַּם אֵת זֶה לְעוֹשֵׁר גְּדוֹל, חָמִי כְּמָה נְטִיל מְדִילִיה מְמָה דְהָהוּ יְהִיב אִיהוּ בְּזְכוּתִיה לְלָבָן וְעַתָּה תִּרְאֶה כְּמָה לָקַח יַעֲקֹב מִלְּבָן אֶחָד מֵמֵאָה מֵמָה שֶׁהוּא הִיּה נּוֹתֵן לְלִבָּן בִּזְכוּתוֹ, וְכָל דָּא דְסָלִיק בֵּיה יַעֲקֹב וְכָל זֶה שְׁעָלָה בַּחֲלָקוֹ שֶׁל יַעֲקֹב, לָאו הָהוּ אֲלֵא בְּזוּרְעָ דְאֵינּוֹן מְקוּלוֹת דְשׁוּי לְגַבֵּי עֲנָא לָאו הִיּה אֵלֵא בַּכַּחֲסִים שֶׁל הַמְקוּלוֹת אֲשֶׁר שֵׁם אֲצֵל הַצֶּאֱן.

(דף קסא ע"א, ובביאוריניו כרך ג עמ' תז-תט)

הקב"ה חס על יעקב ולקח מלבן בזרוע

תָּא חֲזִי כְּמָה טָרַח הָהוּא שְׁלִימָא דְיַעֲקֹב אֲבַתְרִיה דְלָבָן בֵּא וְרֵאָה כְּמָה טָרַח יַעֲקֹב אֲבִינוּ הַשְּׁלֵם אַחֵר לְבָן, כְּתִיב וַיִּשֶׂם דְרָף שְׁלֹשֶׁת יָמִים בֵּינוּ וּבֵין יַעֲקֹב, וְהָהוּ אֵיִתִּי לִיה פֶּל הָאֵי עוֹתְרָא וַיַּעֲקֹב הִיּה מְבִיא לוּ כָּל זֶה הָעוֹשֵׁר, וְעַם כָּל דָּא לָאו בְּעֵצָא לְבָן דִּיהָא אַגְרִיָּה דְיַעֲקֹב הָכִי וְעַם כָּל זֶה לָאו רָעָה לְבָן שִׁיחִיה שְׂכָרוֹ שֶׁל יַעֲקֹב כִּךְ כְּמוֹ שֶׁהִתְנַה עִמּוֹ, אֲלֵא נְטִיל עֲשָׂרָה מִן דָּא וְעֲשָׂרָה מִן דָּא וְיֵהֵב לִיה בִּידִיה אֵלֵא לָקַח עֲשָׂרָה מִמִּין

יעקב גֶּעֻנְמָעֵן פֿון לָבָן, אֵינִים פֿון הַנְּדַעֲרָט פֿון וָוֵאָם עַר הָאָט גֶּעֻנְמָעֵן צו לָבָן דוֹרָף זֵיין זְכוּת, און דָּאָס אַלְעָם וָוֵאָם אִיז גֶּעֻנְמָעֵן אֵינְעָם טֵייל פֿון יַעֲקֹב, אִיז נָאָר גֶּעֻנְעֵן מִיטָן פֿאַ פֿון די שְׁטַעקֶענעס וָוֵאָם עַר הָאָט גֶּעֻנְמָעֵן גֶּעָן דִּי שְׂאָף.

דער אויבערשטער האט געשוּינְט אויף יַעֲקֹב.

און האט גֶּעֻנְמָעֵן פֿון לָבָן מִיט פֿאַ

קוּם און זַע, וויפֿיל האט יַעֲקֹב שְׁלִימָא זִיד מְטָרִיח גֶּעֻנְעֵן נָאָד לָבָן, עַם שְׁטֵיט אִין פֿסוּק "וַיִּשֶׂם דְרָף שְׁלֹשֶׁת יָמִים בֵּינוּ וּבֵין יַעֲקֹב", און יַעֲקֹב הָאָט אִים גֶּעֻנְמָעֵן אָט דָּעם גֵּאָנְצֵן רֵיבְקֵיט, און פֿונְדֶּעסְטוּנְעֵן הָאָט לָבָן גִּישְׁט גֶּעוּוֹאַלְט אָז דער פֿאַלוּינֶנְג פֿון יַעֲקֹב זַאל זֵיין אַזוּי ווי עַר הָאָט אױסֶגֶעֻנְמָעֵן מִיט אִים, נָאָר עַר הָאָט גֶּעֻנְמָעֵן צֶען פֿון דָּעם סָאָרְט און צֶען פֿון יַעֲנֶעם סָאָרְט און עַם אִים אױפֶּעֲרִיגֶעֻנְעֵן, און עַר הָאָט גֶּעוּוֹאַנְט צו אִים - נֶעֶם דִּי בְּהֵמוֹת, און אױב וועלן זיי גֶּעבוּרֶן אַזוּי ווי דוּ הָאָסְט גֶּעוּוֹאַנְט, דַּעֲמֹאַלְטֶס און נָאָר דַּעֲמֹאַלְטֶס וועט דָּאָס זֵיין דֵּיין פֿאַלוּינֶנְג, דָּאָס זַאָגְט

רְבִי אַבָּא הָאָט גֶּעוּוֹאַנְט, טוּיזֶנְט שְׂאָף און טוּיזֶנְט שְׁעַפְסֵן און טוּיזֶנְט צֵיגֵן מְעַר ווי גֶּעוּעֶנְדִּלִיד הָאָט יַעֲקֹב גֶּעֻנְמָעֵן יַעֲדֵן אֵינְצִיגֵן חוֹדֶשׁ, דָּאָס זַאָגְט דְּעַר פֿסוּק "כִּי מְעֻט אֲשֶׁר הִזָּה לָךְ לִפְנֵי וַיִּפְרֹץ לְרֹב, וַיִּבְרַךְ ה' אוֹתָךְ לְרִגְלֵי", דָּאָס הֵיִיסְט דְּעַר אױבֶּעֲרִשְׁטֶער הָאָט דִּיר גֶּעֻנְמָעֵשְׁט אִין מִיין זְכוּת, און דִּי בְּרָכָה פֿון אױבָן אִיז גִּישְׁט ווייניגער פֿון טוּיזֶנְט בֵּי יַעֲדֵן סָאָרְט פֿאַוּנְדֶּער, אַנְטְקֶעָן דִּי צֶען סְפִירוֹת וועלכֶּע עֲנִטְהַאַלְטֵן צֶען, פֿון צֶען בֵּיז טוּיזֶנְט, און דָּאָס מִינְט אָז אַלְע בְּחִינּוֹת פֿון דִּי סְפִירוֹת הָאָבָן צוּנְעִשְׁטִימְט מִשְׁפִּיעַ צו זֵיין פֿאַר לָבָן אִין זְכוּת פֿון יַעֲקֹב, טוּיזֶנְט פֿון יַעֲדֵן סָאָרְט פֿאַוּנְדֶּער, פֿון דִּי שְׂאָף הָאָט עַר גֶּעֻנְמָעֵן טוּיזֶנְט מְעַר, און אַזוּי אױף פֿון דִּי שְׁעַפְסֵן און פֿון דִּי צֵיגֵן, ווייל אױף אַלְעס וָוֵאָם עַם רוּט דִּי בְּרָכָה פֿון אױבָן אִיז עַם גִּישְׁט ווייניגער פֿון טוּיזֶנְט, אױף אַזוּי ווייט אָז אִין זְכוּת פֿון יַעֲקֹב אִיז לָבָן דְּעַרְהוּיבֵן גֶּעוּוֹאַרְן צו אַסֵּאָד רֵיבְקֵיט, און ווען יַעֲקֹב הָאָט גֶּעוּוֹאַלְט גֶּעֻנְמָעֵן זֵיין פֿאַלוּינֶנְג, הָאָט עַר גִּישְׁט גֶּעֻנְמָעֵן נָאָר צֶען פֿון יַעֲדֵן סָאָרְט, ווייל אַלְע אַנְדֶּערֶע בְּהֵמוֹת הָאָט לָבָן צוּנְעִנְמָעֵן און גֶּע'נְבִ'עַט פֿאַר זִיד, און יַעֲקֹב הָאָט גֶּעֻנְמָעֵן אַפִּילוּ דָּאָס פֿאַר גְּרוּיס רֵיבְקֵיט, און יַעֲזֵט, זַע וויפֿיל הָאָט

זה ועשרה ממין זה ונתן בידו, וְאָמַר לִיָּה טוֹל הָיִי ואמר לו קח את אלו, וְאֵי יוֹלִידוּ פְּמָה דְאִמְרַתְּ בְּהֵאֵי גְוֹנָא יְהֵא אֲגָרְךָ ואם יולידו כמו שאמרת, רק באופן זה יהיה שכרך, הֲדָא הוּא דְכִתְיִב שאמר יעקב ללבן וּתְחַלֵּף אֶת מִשְׁפּוֹרְתֵי עֶשְׂרֵת מוֹנִים פִּירוּשׁוֹ עֶשְׂרֵה מִן דָּא וְעֶשְׂרֵה מִן דָּא שְׁנַת לִי רַק עֶשְׂרֵה מִמִּין זֶה ועשרה ממין זה, וְכִתְיִב וכן אמר יעקב לרחל ולא, וְאֲבִיכֶן הִתֵּל בִּי וְהִחֲלִיף אֶת מִשְׁפּוֹרְתֵי עֶשְׂרֵת מוֹנִים ודורש מלת מונים כמו מינים, ר"ל שנתן לי רק עשרה מכל מין ומין, וּבְהֵי עֶשְׂרֵה אֲשֶׁתֵּדֵל בְּתֵר קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּבְרַכְיָה ובאלו העשרה היה משתדל אחר עבודת הקב"ה ובהם שלח הקב"ה ברכה, וּמְכַל מַה דְשׁוּי לְבָן עֲמִיָּה דִיעֲקֵב וכל תנאי שעשה לבן עם יעקב, אֶהְדֵּר בְּמִלּוּלֵיהָ וְנָטִיל מִיעֲקֵב פְּלָא חזר מדבורו ולקח הכל מיעקב, עַד דְקָדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא חָס עֲלֵיהָ וְנָטִיל מִדִּילֵיהָ בְּזִרְעָה עַד שֶׁהִקְבִּיָּה רַחַם עֲלֵיו וְלִקַּח מִשְׁלוֹ בַּכַּח, כַּמ"ש ואשא עיני וארא בחלום והנה העתודים העולים על הצאן עקודים נקודים וברודים, וּפְרָשׁי אֶפְשִׁי שֶׁהִבְדִּילִם לִבְנֵי כוֹלָם שֶׁלֹּא יִתְעַבְרוּ הַצֹּאן דּוֹגְמָתָן, הֵיוּ הַמְּלֹאכִים מִבֵּיאִין אוֹתָן מֵעֵדֶר הַמַּסּוּר בִּיד בְּנֵי לִבְנֵי לְעֵדֶר שְׂבִיד בְּנֵי יַעֲקֹב.

ע"ט

ער צוריקגעצויגן פון זיינע פֿריערדיגע רייד און האט אלעס צוגענומען פון יעקב, בִּיז דָּער אויפֿערשטער האט רחמנות געהאט אויף אים און האט צוגענומען פון לָבָן מיט געוואלד, אַזוי ווי עס שטייט אין פֿסוק "וְאִשָּׁא עֵינִי וָאֵרָא בַּחֲלוֹם וְהִנֵּה הָעֵתוּדִים הָעוֹלִים עַל הַצֹּאן עֲקוּדִים נְקוּדִים וּבְרֹדִים", און רש"י עֲרַקְלֵרְט אִז כְּאִמְשׁ לָבָן הָאֵט זײ אַלֶּע אָפֿנֶעטײלֶט בְּדֵי יַעֲקֹב'ס שְׁעִפֿעלֶעךָ זאַלן נײַשֶׁט גֶעפֿוּרן אַזעלכֶע קײנֶדער, הָאָבֶן דִּי מְלֹאכִים זײ גֶעבֿרענגט פֿונֶעם סְטאַדֶּע וועלכֶער איז געווען אײפֿערֶגעגעבֶן בײַ דִּי קײנֶדער פֿון לָבָן, צום סְטאַדֶּע וואס איז געווען בײַ דִּי קײנֶדער פֿון יַעֲקֹב.

דער פֿסוק, אִז יַעֲקֹב הָאֵט גֶעזאַגט צו לָבָן "וּתְחַלֵּף אֶת מִשְׁפּוֹרְתֵי עֶשְׂרֵת מוֹנִים", דָּאס הײסֶט, אִז דו הָאָסט מײַר גֶעגעבֶן בְּלױז צֶען פֿון דָּעם סָאָרט און צֶען פֿון דָּעם סָאָרט, און אַזוי הָאֵט יַעֲקֹב אויך גֶעזאַגט צו רַחֵל און לָאָה, "וְאֲבִיכֶן הִתֵּל בִּי וְהִחֲלִיף אֶת מִשְׁפּוֹרְתֵי עֶשְׂרֵת מוֹנִים", און דָּער זױער הַקְדוּשׁ דְרָשׁ'נט דִּי וואָרט "מוֹנִים" אַזוי ווי "מינים", דָּאס הײסֶט, ער הָאֵט מײַר נָאר גֶעגעבֶן צֶען פֿון יַעֲרָן סָאָרט, און מײַט דִּי צֶען הָאֵט ער זײך אָנגעשְׁטֵרענגט צו דײַגען דָּעם אויפֿערשטן און אין זײַ הָאֵט אים דָּער אויפֿערשטער גֶעשיקט א בְּרַכָּה, און יַעֲרָן תְּנָאי וואס לָבָן הָאֵט גֶעמאַכט מײַט יַעֲקֹב, הָאֵט

שבח דא שירתא

ואנחנו בענינו כבר היא בכתובים אצלנו דברי כבוד מחותני המקובל מו"ה צבי הירש (מזידיטשוב) זצ"ל עם תוספת טובה מדברינו: האיך יתנהג האדם בעסק החכמה האמתיות הגם שלא הגיע עדיין למדרגה שיהיה ראוי לעמוד בהיכל המלך עכ"ז לא פטר את עצמו מעסק החכמה האמתיות כי היא עיקר הצלחת הנפש מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד, ה"ה עסק העיון בש"ס ופוסקים, ועסק העיון בסודות התורה חכמה האמתית חכמת הקבלה.

(ונמצא כתוב בספר הקנה ושבתם בין צדיק וכו' בין עובד אלהים לאשר לא עבדו עובד אלהים היינו העוסק בתלמוד ובזוהר, לא עבדו העוסק בתלמוד לבד ואינו עוסק בזוהר). ובפרט בדורותינו אלה אחר התנוצצות אורות של עולם התיקון משנת של"ה ואילך ע"י אור שבעת הימים מרן האריז"ל הנסתרות לנו ולבנינו כמו הנגלות... אבל עסק החכמה האמתיות חכמת הקבלה האלהית היא עיקר הצלחת הנפש ואין לאדם להפטר ממנה בשום אופן והיא עיקר תורת ישראל אשר הש"י הגיד דבריו ליעקב חקיו ומשפטיו לישראל וגו'.

(ה'בני יששכר', בספר מעין גנים, פ"א אות ב)

הזיהר הקדוש" ע"פ "מתוק מדבש" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל

"ובלכתך בדרך" פארמאט 70 כרכים מהדורת ר' יוסף צבי בערגער (6.5/4.5 ln)

גרויסע סעט (ln 9.5/6.5)

קלענרע סעט - מהדורת ר' הערשל וועבער (ln 7/5)

732.677.0051

פאר דעליזער רופט: